

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים מליי

03 ינואר 2013

עפ"ת 12-12-20512 בהגן נ' מזינת ישראל

1 לענין הטפסים של הבלון – זה לא הבלון שהיה בעת האירוע. ביומן נראה ב-25.11 שחוזלף בלון גז,
2 ובלון 802898 ואם אנו בדקים את דו"ת הכיול זה דו"ת הכיול יש גם פסיקה לגבי תעודת הבלון.
3
4 ע"ד קולר: אני רואה עכשיו את שתי תעודות הבלון, לא ידעתי לי מצווחן איזו חיתוך במעבדה ואיזו
5 שייכת ליחידה אבל ממילא אף אחת מתן איננה תואמת את המספר שמופיע בביל.
6
7 ע"ד זלצברג: במהלך הדיון עצמו לאחר שחברי בעמי 14 התנגד ואמר שהוא מבקש את כרטיס
8 המכשיר או ביקשה התובעת לאפשר לה להגיש ת"צ ושהעני יעיד על כך. הבקשה לתיקון נעשתה
9 בע"פ תוך כדי הדיון.
10
11
12

פסק דין

13
14
15 בני ערער על פסק דינו של ביהמ"ש לתעבורה בת"א-יפו (כ"ב סגן הנשיאה ישראל ויטלסוף) אשר ל
16 אחר שמינת ראיונה הרשיע את המערער בכך שביום 20.12.08 גרם לתאונת דרכים בצומת אליה נכנס
17 כאשר האור ברמזור היה אדום וכאשר הוא נהג כשהוא שיכור. על פי בדיקת מכשיר הינשוף נמצאו
18 בכל ליטר אוויר בריאותיו 545 מיקרוגרם אלכוהול.
19 העבירות בתן הורשע המערער הינן על פי סעיפים 62(3), 39(א), 38(1), 62(2) למקודת התעבורה ואח'
20 ועבירות עפ"י תקנות התעבורה.
21 לאחר הרשעה גזר בימ"ש קמא על המערער עונשים שונים בהם 3 שנות פסילה בתשל, קנס של 5,000
22 ש"ח, פסילה ומאסרים מותנים.
23 במסגרת הערעור על הכרעת הדין מעלה ב"כ המערער טענות שונות שעיקרן בקשה מרכאת הערעור
24 להתערב בקביעות עובדה ובמצאי מהימנות של בימ"ש קמא וחלכה היא, כידוע, שעל דרך הכלל לא
25 תתערב ערכאת הערעור בקביעות עובדה וממצאי מהימנות של הערכאה החיונית אלא בהתקיים
26 חריג מארבעת החריגים, ראה למשל ע"פ 2439/10 פלוני נ' מ"י (טרם פורסם) מיום 6.6.12.
27 כן טען ב"כ המערער במסגרת הדיון בע"פ בפרוטוקול ובערעור בכתב בקיצור יותר על כך שבימ"ש
28 קמא התנהל דיונית באופן שאיננו מאפשר השארת ההרשעה בזין במקרה זה על כן.
29 עיון בפרוטוקול בימ"ש קמא ובחכרת דינו מלמד שבימ"ש קמא השונות את ההרשעה בעבירות
30 השכרות בעיקר על ממצאי בדיקת הינשוף בקובעו שהמכשיר הופגל בדרך ראויה ובדרך נכונה,
31 כלומר בהתאם להוראות היצרן והנהיות המשטרה כי כיולו של המכשיר נערך ונבדק כהלכה,
32 הסתמך על עדותו של רטי"מ ערן זקל אשר הגיש ת"צ ומ' 17 וכרטיס מכשיר הינשוף ת/18.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

03 ינואר 2013

עמ"ת 12-12-29512 בהן נ' מדינת ישראל

1 לבר מכך, נסמך בימ"ש קמא לעניין החרשעה בשכרות גם על דברי הנזג המעורב בתאונה, מר
2 אייכנבאום אשר רכב על האופנוע יחד עם נוסעת שישבה אחריו והיא והאחר נפגעו. עד זה סיפר
3 בעדותו כי בשלב מאוחר יותר בין מועד התאונה לבין מועד עדותו התקשר אליו המערער ודיבר איתו,
4 התגבל ואף הודה כי שיכור היה.
5 כאשר להרשעה בתאונה – בימ"ש קמא ביסס אותה רק על קביעות עובדה וממצאי מהימנות, הוא
6 העדיף באופן חד את עדותו של רוכב האופנוע והנוסעת עמו על עדותו של הנאשם אותה דחה תוך
7 שהוא לא מייחס משקל ממשי לא לעדות הבוחן המשטרתי שלא יכול היה לומר מי נסע באור אדום
8 ברמזור ולא למומחה התנגה.
9 הערער הוא גם על גור הדין.
10 מצאתי פגם ממשי בדרך הבאת הראיות שהובאו בפני בימ"ש קמא שאין להתעלם ממנו. עיקר
11 הראיות לשכרות אותה קבע בימ"ש קמא באו מעדותו של ערן דקל אשר הגיש שני מסמכים לכאורה,
12 ת/17 ות/18. עיון בכתב האישום ובפרוטוקול בימ"ש קמא ילמד שערן דקל לא היה עד תביעה, כתב
13 האישום לא תוקן והעד הועד בכל זאת ותוך כדי עדותו הגיש אסופת מסמכים בת/18 בהם תעודות
14 הבלון מבלי שלבאי-כוח הנאשם ניתנה הזדמנות לעיין בהן.
15 כתב האישום איננו מסמך חסר ערך, הוא הבסיס לניהול המשפט וכאשר מועד עד מבלי שמצורף הוא
16 כעד לכתב האישום, כאשר לא ניתנת להגנה אפשרות לבחון באופן ממשי את המסמכים שהוא מגיש
17 עיקר עדותו של עד כזה הוא תגשת מסמכים, קיים חשש לטעונו ממשית במסק הדין.
18 בימ"ש קמא גם בהכרעת דינו קבע בפסקה שלפני האחרונה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם את אי
19 העדת מי שהיה עמו ברכב. בימ"ש קמא לא שם לב שהתביעה הגישה כראיה לתוכנה את ת/19,
20 עדותו של כהן סתיו, חברו של המערער, אותו עד, כך לפי בקשת התביעה, נוגם שהסניגור הצהיר
21 עובר להגשת המסמך שהוא מתכוון להעיד אותה העיד באמרתו שלא נסערה במפורש שהמערער
22 נכנס לרמזור באור ירוק (שורה 17) ובשורה 16 שלא הוא ולא המערער לא שנו שתיה חריפה.
23 בימ"ש קמא יכול היה לבחון את העדות ולקבוע שאין הוא מייחס משקל או מייחס לה משקל קל,
24 אך להתעלם ממנה לחלוטין ולומר שהנאשם חדל מחול מהותי בכך שלא העיד עד הגנה, הינה טעות,
25 כך נראה לי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כביון-משפט לערעורים פליליים

03 ינואר 2013

עמ"ת 29512-12-12 כהן נ' מדינת ישראל

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

בגסיבות אלה וכאשר, כאמור, הכרעת הדין לוקה בשני העניינים אותם ציינתי שהינם עניינים מחותיים, קם ספק סביר שמא המערער אשם באשר המיוחס לו בכתב האישום והוגי מזכה אותו מכל אשמה.

ניתן והודע היום כ"א טבת תשע"ג, 03/01/2013 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

11
12
13
14
15
16
17

הוקלד על ידי סיגל זיו